

İZ BIRAKANLAR

KOMİK PANTOLONLU ADAM



ÖYKÜ
yayıncılık



KOMİK PANTOLONLU ADAM

16 Nisan 1889'da bir bebek dünyaya geldi. Doğduğu yer, İngiltere'nin en büyük şehirlerinden Londra kentiydi. Tabii şimdi hepiniz kendi yaşadığınız şehrin en büyük şehir olduğunu iddia edeceksiniz. Evet öyledir. Herkesin sevdikleriyle birlikte, huzur içinde yaşadığı şehir, dünyanın en büyük ve en güzel şehridir.

Şimdi gelem bu tatlı bebeğe. Elleri minicik, kar gibi bembeyazdı. Buluta benzeyen tombul tombul ayakları vardı. Dudakları kiraz gibi kırmızı, gözleri zeytin gibi simsiyah bir bebektir. Her bebek gibi acıktığında ağlar, karnı tokken mışıl mışıl uyur, keyfi yerindeyse kumru gibi sesler çıkarırdı. Annesi babası bakmaya, koklamaya doyamazdı. Bu bebeği pamukların arasında büyütürler, öpmeye kıyamazlardı. Güldüğünde tüm kederler dağılıverir, anne ve babasının yüzünde güller açardı. Hastaysa herkesi bir hüzn sarardı.

Bizim ufaklık zamanla emekler, sonra ilk adımlarını atar. İlk sözcüğü, ilk adımı büyük mutluluk verir çevresine. Her gün biraz daha büyür, biraz daha yürür.

Koşturmaya başladığında doğduğu Londra şehrini de tanımış olur. Londra, çok büyük bir şehirdir ama onun doğduğu yer kendi halinde, küçük bir mahalledir. Biraz daha büyüdüğünde mahallesindeki insanların çok fakir olduğunu fark eder.

Peki, bu şirin mi şirin, dünya tatlısı, minik çocuk kim mi? Benim.

Bu hikâyede ben varım. Peki, ben kimim? Elbette size kendimden bahsedeyeğim ama çok fazla ip ucu vermeyeceğim çünkü hemen tanıyacağınıza eminim.

Şimdi, benim renkli dünyamda dolaşmaya hazır mısınız? Haydi o zaman.

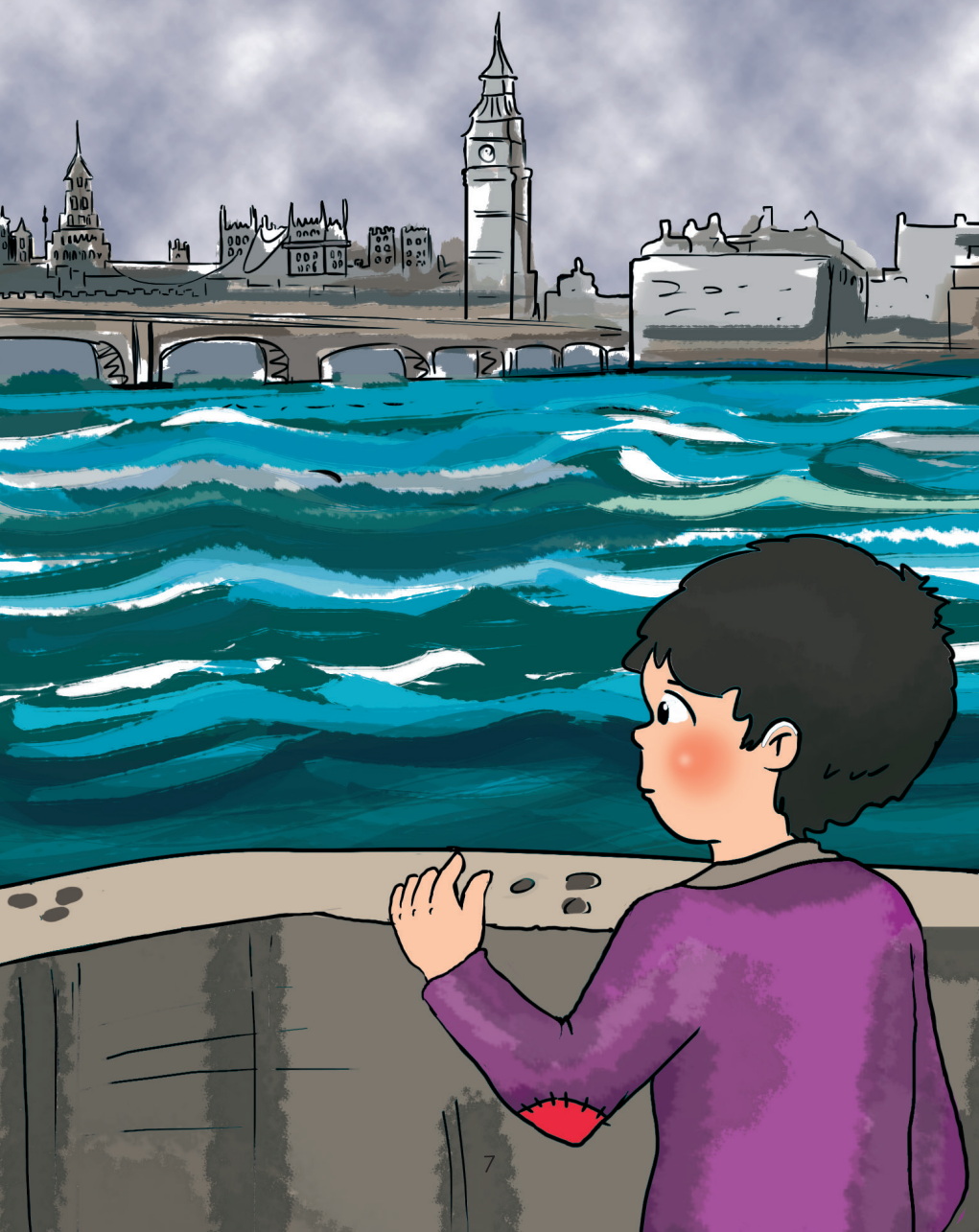
Babam, Fransız asıllı bir oyuncu ve şarkıcı idi. Annem ise İrlandalıydı. Adı Hannah. Annem de babam gibi şarkı söyler; ufak tefek rollerde oynardı. Bir de benden büyük abim vardı. Abim Sidney, annemin ilk eşinden olmuştu. Annem, babam, abim ve ben kutu gibi minicik bir evde yaşıyorduk. Abimle türlü yaramazlıklar yapar, bazen de annemin çalıştığı yere giderdik. Hatta bir keresinde sahnede şarkı bile söylemiştim. Henüz ufacıktım.

İlk zamanlar iyi olsa da sonraları sıkıntılı bir çocukluk geçirdim. Annem ve babam günü kurtaracak kadar para kazanıyorlardı. Günü kurtarmak ne mi demek?

Sadece o güne yetecek kadar para kazanıp ertesi güne para bulmak için yeniden çalışmak zorunda olmak, demek.

Annem, hayal dünyasında yaşırdı. Hayallerinde kimler yoktu ki... Devler, periler, krallar, kraliçeler, lortlar... Abime ve bana çok güzel masallar anlatırdı. Bu masalların eşi benzeri yoktu. Çünkü annem, hepsini kafasından uydururdu. Annemin anlattığı masallar, hayal dünyamızı güçlendirdikçe güçlendirirdi. Annem, anlattığı masalları öyle abartmıştı ki babamızın aslında bir lort olduğunu, o öldüğü zaman bize çok büyük bir miras kalacağını zannederdik. Buna gerçekten inanıyor muydu ya da bizi mutlu etmek için mi söylüyordu, bilmiyorum. Ama annem, babamın ne kadar zengin olduğundan bahsettikçe içimi bir umut kaplardı. Kendimi nehrin diğer tarafındakiler gibi hisseder, mutlu olurum.

Nehrin diğer tarafının bu tarafından ne farkı olduğunu bilmiyorsanız değil mi? Aslında bence hiçbir fark yok ama anlatayım:



Benim doğduğum East End’de (İst Ent) insanlar yoksuldu ve ömürleri çok kısa idi. Fakat, Thames (Tayms) Nehri’nin öteki tarafında zenginler otururdu. Çok iyi giyinir, çok güzel yemekler yer, lüks içinde yaşarlardı. Onların ömürleri ise daha uzundu. Oysaki birbirimize çok benziyorduk. Onlar da bizim gibi konuşuyor, hareket ediyorlardı. Sadece yediklerimiz ve kıyafetlerimiz farklıydı. Bu da bir insanı diğerinden üstün kılmamalıydı bence... Siz ne dersiniz? Bunlar çok sıradan şeylerdi, bu yüzden ben de fazla önemsemezdim. Bana göre insanın giydiği ve yediğinden daha çok düşünceleri, başarıları ve vicdanı önemliydi.

Hem zaten hepimiz biliriz ki kader insanın karşısına hiç ummadığı şeyler çıkarır. Bir bakarsınız Thames Nehri’nin bu kıyısında doğan bir çocuk da ufak bir sihirle nehrin diğer yakasında yaşayabilir. Onlar gibi giyinip onlar gibi uzun yaşayabilir. Gün gelir zengin bir hayata kavuşur; belki de çok ünlü olur. Hiç kimse bilemez.

Yıllar sonra söylediğim bir söz ama ben-
ce şimdi tam sırası geldi ve söylemeden ge-
çemeyeceğim. “Zaman en iyi yazardır. Her
zaman mükemmel sonu yazar.” Bu sözü
çocukluğumda yaşadıklarımın yola çıkarak
söylemiştim.

Evet, gelelim benim çocukluk yıllarıma.
O yıllarda işler bir türlü yolunda gitmiyordu.
Bir süre sonra babam bizden ayrıldı. Annem
de çok az para veren tiyatrolarda sahneye
çıkıyordu. Biz de annemin aldığı paraya göre
ucuz ve kötü dairelerde yaşamaya başladık.
Annem, eve gelene kadar abimle evde yal-
nız kalıyor, oyunlar oynuyorduk. Annem sü-
rekli tembihlerdi “Sakın dışarıya çıkmayın.”
diye.

Bir gün yine annem işe gitmeden önce
yanaklarımıza birer öpücük kondurduktan
sonra başladı sıralamaya:

Yabancılarla kapıyı açmayın, kibritle, ke-
sici aletlerle oynamayın, kavga etmeyin ve
dışarıya çıkmayın, diye.

Biz de abimle, annemin sıraladığı her maddeyi başımızla onayladıktan sonra ardından uzunca el salladık. Saatler ilerledikçe evde oynayacağımız oyun kalmamıştı. Birbirimize baktık ve aklımızdan aynı şeyi geçiriyorduk. Annemin her sabah sıraladığı maddelerden birini ihlal ederek dışarıya çıktık. Merdivenlerden inerken kalbimiz küt küt atıyordu. Yanlış yaptığımızın farkındaydık. Abim büyük olduğundan herhalde suçluluk duygusunu o daha çok hissediyordu. Çünkü aşığıya inene kadar her basamakta:

- Merak etme, biraz oyun oynayıp hemen çıkarız, deyip duruyordu.

Sokak kapısından çıkar çıkmaz yüzümüzde hissettiğimiz rüzgâr hata yapmanın suçluluğunu süpürüp yok etti. Bir süre deliler gibi koşturup oynadık. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştık bile.

Hatta sokakta çok şirin bir köpek bulduk. Siyah bir burnu, iri kahverengi gözleri vardı. Tüyleri uzun ve gri renkteydi.



Aslında bence beyazdı ama çok kirlenmiş olduğundan gri gibi görünüyordu. Bu tatlı köpek ile saatlerce oyun oynayıp koşturduk. Saat epey geç olunca abim, eve gitmemiz gerektiğini söyledi. Küçük köpek ile vedalaşıp eve gidecektik fakat köpek peşimizi bir türlü bırakmıyordu. Abim ile önce birbirimize sonra da bu şirin köpeğe baktık ve kararımızı verdik. Onun masum bakışlarına dayanamadık. Köpeği de yanımıza aldık.

– Annem kızmaz bence, dedim abime.

– Bence de kızmaz. O da çok sever. Hem annem işe gittiğinde bizi koruyabileceğini de söylersek mutlu bile olur, dedi.

Sonra gözlerini iri iri açarak ekledi:

– Ama annem, köpeği görünce dışarı çıktığımızı anlayacak.

– O zaman biz de pencereden gördük. Ben evde kaldım, abim köpeği alıp içeri girdi, deriz.

Evet, bu iyi bir fikirdi. Bu fikir benden çıkmıştı. Abim, başımı okşayıp gülümseyince ben de kendimle gurur duydum.

Sonra köpeği kolumuzun altına sıkıştırıp evin yolunu tuttuk. Kapının önüne geldiğimizde abim gözlerini yüzüme dikip bir süre öylece kaldı. Ne mi oldu? İkimiz de anahtarı almamıştık. Kapıyı çekip çıkmıştık. Şimdi benim bulduğum yalanın da bir anlamı kalmamıştı. Çünkü annem gelene kadar ikimiz de hayır üçümüz de sokakta bekleyecektik. Köpek, alışkındı sokakta kalmaya fakat abim ve ben hem korkuyor hem de üşüyorduk. Üstüne üstlük bir de acıkmıştık. Dış kapının önündeki merdivenlere oturup annemi beklemeye başladık. Söyleyeceğimiz yalanı da unuttuk; işiteceğimiz azarı da. Sadece annem çabuk gelse diye dua ediyorduk.

Saat ilerlemiş hava iyice kararmıştı. Bilirsiniz kışın hava erken kararır. Uzaktan bir sürü köpek geliyordu. Sesleri onlardan önce gelmişti yanımıza. Sonra karanlığın içinde tek tek gölgeleri beliriverdi. Her biri kocamandı.



İri gölgelerin ardından nihayet kendileri çıktı ortaya. Gölgeleeri kendilerinden daha büyükmüş meğer. Ama yine de kabus gibiydi. Korkup abime iyice sokuldum. Abim:

– Korkma! Köpeğimiz bizi korur, dedi.

Biraz rahatlamıştım. Köpek sürüsü iyice yaklaşınca bizim minik köpek kucacağımızdan fırlayıp köpek sürüsüne doğru koştu. Abim ve ben korkmuştuk “Nasıl baş edecek o kadar köpekle” diye. Fakat yanılmışız. Minik köpek bize son bir kez dönüp baktı. Sanki “Üzgünüm sizinle zaman kaybedemem.” der gibiydi. Sonra da köpek sürüsüne katılıp gitti. Çok çabuk uyum sağlamıştı. O da karanlığın içinde havlayarak yavaş yavaş gözden kayboldu. Geldikleri gibi önce gölgeleri ardından kendileri sonra da sesleri karanlığa gömüldü.

Onları izlerken annemin sözünü dinlemediğim için çok pişmanlık duydum. Eminim abim de çok pişmandı. Zaman ağır ağır ilerliyor, uyku benim bedenimi teslim alıyordu.



Abim Sidney'e yaslanıp kendimi uykunun kollarına bıraktım. Uyku ne güzeldi. Yavaş yavaş insanın bedenine yayılıyordu. Ve nerede olursanız olun, daha fazla direnemiyordunuz. Bir merdivende, ufak bir koltukta fark etmez, kuş tüyü yataktaymış gibi daliveriyordunuz.

Bir süre sonra abim dürtükleyerek beni uyandırdı.

– Haydi, uyuyakalmışsın. Biraz sonra sahneye çıkacağız, dedi.

Sonra papyonumu şapkamı düzeltti. Ne olduğunu çok anlayamamıştım.

– Sidney neler oluyor? Neredeyiz? Lütfen bana da anlatır mısın, diye art arda sorularımı sıralamaya başladım. Sidney şaşkın bir şekilde yüzüme bakarak:

– Herhalde benimle dalga geçiyorsun. Biraz sonra bizim sıramız gelecek. Seyirciler salonu tıklım tıklım doldurmuş. Sabırsızlıkla bizi bekliyorlar, dedi.

– Sidney dur, bir şey daha söyleyeceğim. Bu bir tiyatro mu? Eğer tiyatroya ben ne söyleyeceğimi ve rolümün ne olduğunu bilmiyorum, dedim.

Sidney:

– Hayır, dans edeceksin. Ünlü dansını. Sana neler oluyor? Hasta mısın, diye sorduktan sonra elini alınma koyup ateşime baktı.

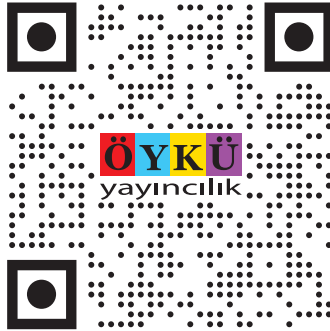
– Evet ateşin var. Kesinlikle dışarıya çıkmamalıydın, diye ekledi.

Bir anda alınma konan el ve yanağımda hissettiğim öpücük, beni kendime getirdi. Annemin kucığındaydım. Alınma dokunan da annemmiş. Yatağıma beni annem taşımış. O gün, gece yarısına kadar dışarıda kaldığımız için annemin ceza vermesine gerek kalmamıştı. Ben hasta olmuştum ve birkaç gün yataktan kalkamadım.

Annemin ne iş yaptığını söylemiş miydim? Evet, bir tiyatrodaki çalışıyordu. Tiyatro oyunlarında küçük roller alıyor, şarkı

Hikâyenin tamamı 64 sayfadır.
Öykünün devamını merak mı ettin?
Seçkin Kitapçılardan Temin edebilirsin.

İyi ki Öykülerim Var...



www.oykuyayincilik.com • www.oykuekitap.com